

FALUSI MÁRTON (1983) Budapest

FALUSI MÁRTON

Zuglói, fagyzugos kertek

1.

Kipréselted a memóriahabot,
 lepedőbe töpped párnahuzatod,
 aszúszem
 lapul meg
 a dűlőre vitt vesződésén,
 idefönn, ahol lakunk,
 s tönkremegy kapcsolatunk,
 a tetőtérben.
 Mi köztünk tátong, egyre fonja át
 a botritisz,
 a szürkerothadás,
 most viszik
 Bíborkáné lányát, most viszik,
 szeretője bort iszik,
 pimpós bort iszik.
 Árnyékaid becsavarodnak,
 összekunkorodnak,
 mint perforált végű közértés zacskók
 – kétbalkezemben vergődsz, bajlódsz –,
 szétfúvom, teliszedem őket
 frissen leszüretelt nővel,
 s leméretem,
 egytől egyig leméretem
 a hatásági zárjegyes emlékeken.

2.

Ne hidd, hogy pótolhatatlan
 kényes súlypontod alattam,
 mint forgószéken a bosszé,
 vagy kandúrunké, ha sasszéz,
 rugaszkodik, s nagyot reccsen
 komódunk, tudod, a rattan.
 Rég kirúgta magát a dormeómatrac,
 meg se jegyzett, föl se fogott egy dekát
 belőled, amióta hazataxiztattad,
 s azon alszunk, élvezzük az ergonómiát.
 Többé derekad se fáj,
 becsípődött, mikor a lépcsőn feladtad
 a bebábozódott vákuumcsomagolást.
 Áthurcolkodtunk a kifűthetetlen
 tetőtéri világűrbe ketten,
 hideg lesz hármunknak, *hogy a büdös
 életbe...* megint azzal szembesülök,
 hogy harminckét éves szobatudós
 létemre sem tudok hatvanöt

négyzetméter szobahőmérsékletet
 összekuporgatni felszínfalak mögött,
 s míg én festékboltban falszínekre bökök,
 elhagysz, de hidd el, megértelek.
 Nyolc évvel vagy fiatalabb nálam,
 a te korodban, huszonévesen,
 szorongtam én is halálra váltan:
 az elköteleződés rendőrállam.

3.

Apádat bosszulod meg középkorú
 hímjeiddel, ha fölém borulsz,
 rajtam néhai feleségem új házassága
 vesz revansot,
 s én hosszú, vigasztalan
 aktusainkban magvaválva
 visszavágok a kisasztalon.
 Várj, ne kapkodj,
 csalárdul kiszámolom,
 a csúcsra hányszor jutsz,
 deresre húzom a hűtlent:
 kidöglök, ha foltos lepedőre gyűrten
 átfordulsz –
 végrehajtom az ítéletet.
 Kényszerítelek? Ki kérte ezt?
 Valamikor szerettelek,
 egy szó sem igaz ebből.
 Oksági láncát csördítvén
 minek fenyít az erkölcs?
Itt és itt mi rontjuk el,
ott te léped át a határt,
 az ész csodásan működik,
 parancsolj neki megálljt.

4.

Felróttad, hogy úgy méltatlankodom,
 mint apám, ha megalázzák,
 s ha felgőzöl az alkohol,
 szótól tettig nincs határsáv.
 Te meg, mint az apád, olyan gorombán
 szórod rám
 megjegyzéseidet, hogy arcizomjáték
 rángat konditermi hasizommunkámért,
 s hideg ráz, mert váltig az a vád ér,
 hogy vágyaidhoz nem alkalmazkodom.
 Álmaim izzottak magas hőfokon,
 pikkelték rám, hogy feltaláltam
 magam épületszerkezet-tanból,
 kijártam mérnök iskoládat,
 se kisebb, se nagyobb rangot

nem ad, mint a büntetés-végrehajtás –
 megpenészedett leckekönyvem
 nosztalgizva visszadöbrent:
 érdemjegyét bevésték, bevarrták.
 Összetett tanaink ékezetei
 kidagadnak a kötőjelhúzástól,
 mint az erek, ha szétfeszeti
 drótseprűvénánkat borseprő,
 kávézacc, neocitránpor –
 lakásfoglaló, honszerző
 zuglóí, fagyugos kertekből
 iszkolva zokogok, zokogok
 katonán bérhátsorokon,
 fölváltva esik, havazik,
 képtelen volna tavaszig
 kihűteni felségvizeit,
 fölváltva havazik, esik
 az ágrólszakadt tél, idegi
 didergését dér csípkedi.

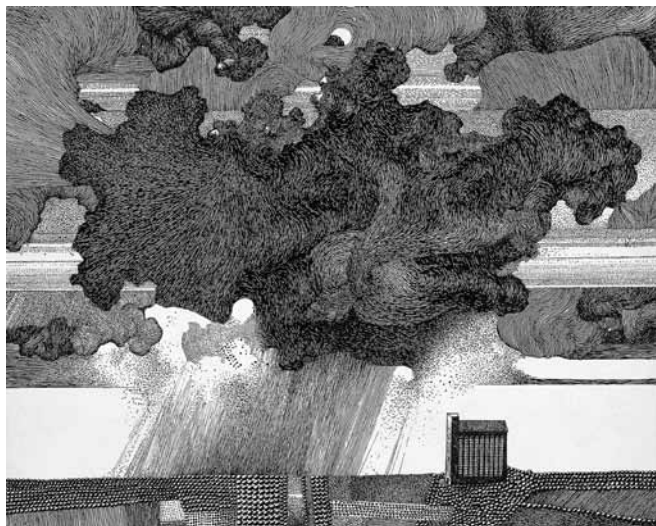
5.

Belegémberek víz nemű
 halmazállapotodba,
 tetőnkön a hó szétterül,
 csordogál, dobol kövér eső,
 elharapózik a rozsdá.
 Beázunk, egy cserép félredől,
 kivitelezőink spóroltak
 az üvegyapot rétegvastagságán.
 Lakásunk kifűthetetlen marad,
 mint padlásfölgáróban a szabad
 lélekre rátört galambcsontváz.
 Összeroppannak az örök órák,
 csonkák az exhumált másodpercszilánkok,
 a reumás percízületek csonkák.
 Íme, a valóból élesen kivágott
 keretek, a hírhedt fényképes szatyor,
 illet állítottál össze valamikor
 feleségemnek.
 A tárgyak mellényzsebben hordva
 bemerészkednek
 csontvelőnkig, te oldalborda,
 velük együtt apránként
 tisztulnál és ürülnél,
 velem együtt kopnál szét,
 mielőtt gyors rutinműtét
 hegesen ölt össze múlttá.
 A költői képeket félbe törjük,
 mint az algopyrint,
 nincs többé se bent, se kint,
 fogalommá örül
 a szóba zárt teremtés.

Elharapom a jelentés
legkisebb egységeit,
s a legkisebb szoba, hol nem húz a hideg,
öled a semmit jelképezi,
rám szakad, mint eretnek hited.

6.

Nem rotyog, nincsen ebéd,
elfagy a vízvezeték,
az öblítőtartály se tölt,
befordult a csaptelep,
mint monitornak vetett kamaszbánat.
Csetelsz csak, jelekké összetörsz,
pedig kiteljesednék, hadd legyenek
anélkül, hogy bedigitalizálna
avatarrá a mindéig utánad
való kívánczóság kisstílű alkuja.
Rossz a kézügyességem,
add, Uram,
hogya csavart ne húzzam ferdére,
békésen kívárjam az olvadást,
mikor falakból enged a jég görcse,
födémsalakból pállott víz csöpög le,
átázik a friss vakolat, fronthatás
nem sajdít karomban szkanderforradást.
Árasszon el a szennylé, mely kiold
meszet, vasat, ásványi sót,
párát, füstöt, légköri port,
s míg visszafordulsz, hogy utoljára
utánahúzz az üres asztal és labilis
öntudatom minden apró csavarjának,
egekből mossa ki, ami van, ami nincs,
a kipufogógázba diffundált,
torokkaparó harangzúgást.

MOSONYI KISS GUSZTÁV, Tájkép Bach-zenére, 1972